

SUMARI

QUI ÉS QUI?: Entrevista Sr. Antoni Uix i Güell	Pàg. 2
“CORONAVIRUS I AIGÜES RESIDUALS”. Xavier Latorre	Pàg. 5
“CIUTATS ESPONJA. EL PAPER DE L'URBANISME EN EL FUTUR DE L'AIGUA”. Lorenzo Correa	Pàg. 6
“CRISI CLIMÀTICA”. Xavier Latorre	Pàg. 9
NO US OBLIDEM.....	Pàg. 10

QUI ÉS QUI? Entrevista Sr. ANTONI UIX I GÜELL

Lloc i data de naixement Mataró: (Barcelona), el 30 de març de 1954.

Llicenciat en Ciències Econòmiques i Empresariales per UAB (1978)

Censor Jurat de Comptes (1983)

Tècnic en Direcció d'Empreses Cooperatives (INFOC, 1980)

Diploma d'Estudis Avançats del programa de Doctorat en Educació Inclusiva de la Universitat de Vic (2006)

Diploma de Postgrau en Anàlisi d'Estats Financers del Col·legi d'Economistes de Catalunya (2008)

Abril 2008 a maig 2012:

-Director General del Parc Científic i de la Innovació Tecnocampus MataróMaresme.

-Director General de l'Empresa Pública Empresarial Local Tecnocampus (EPEL), empresa titular del patrimoni del Parc TCM.

Juny 2012 a Desembre 2013:

- Director Departament d'Administració i Finances de AMSA (Aigües Mataró SA) i de MESSA (Mataró Energia Sostenible, S.A.).

Desembre 2013 a l'actualitat:

- Director-Gerent de AMSA (Aigües Mataró SA)

Ens pot descriure quin ha estat el procés històric de la gestió de l'abastament d'aigua a Mataró fins a la constitució d'Aigües de Mataró, S.A, com a Societat Privada Municipal?

Fins al segle XIX, l'aigua s'obtenia de mines que recollien l'aigua dels turons de la serralada litoral, i de la mateixa pendent es canalitzava fins a les fonts de Mataró de manera natural. A partir de llavors, amb l'aparició de la indústria tèxtil i un sector agrícola, l'Ajuntament de Mataró va engegar projectes per canalitzar l'aigua i gestionar els residus urbans.

Per altra banda, l'any 1857 es constitueix la societat "Palau, García y Compañia" que era la societat privada subministradora d'aigua.

L'any 1871 es crea el Servei Municipal d'Aigües, davant de la necessitat de donar resposta a les noves realitats i al creixement de la ciutat i comença a donar servei domèstic d'aigua municipal a uns primers 47 usuaris.

En el 1922 es va constituir "Agua de Argenton a Mataró SA" com a societat privada que es fusionarà al 1946 amb el Servei Municipal d'Aigües de Mataró i, posteriorment, l'Ajuntament n'adquireix totes les accions.

En 1953 es construeixen els dipòsits de distribució de Can Boada i Primer de Maig, que comporten un canvi radical respecte del sistema anterior.

En 1968 es realitza un primer transvasament del riu Ter per satisfer la necessitat d'aigua que provocava l'alt creixement demogràfic de la zona.

Fins al 1980 el 100% dels abonats rebien el servei d'aigua per aforament i només durant 8 hores al dia, ja que no arribava prou aigua fins que l'any 1987 es realitza el desdoblament de la canonada del Ter.

En l'any 1986 la nova companyia adopta el nom actual, Aigües de Mataró SA, i en 1990 es transforma en societat privada municipal.

Què va representar, quantitativament i qualitativa l'arribada d'aigua a Mataró de les aigües del Ter?

Al llarg dels anys, les necessitats hídriques de la ciutat de Mataró han anat creixent a mesura que ho feia la seva població i el seu teixit industrial. Des dels temps en el que l'abastament es feia mitjançant fonts públiques d'aigua fins als moderns sistemes d'abastament actuals, la recerca de noves fonts d'aigua ha estat una constant. D'aquesta manera, l'any 1968 es va produir el canvi més significatiu en l'origen dels recursos que abastaven Mataró, amb la portada d'aigua del riu Ter fins a Mataró, incrementant d'aquesta manera els recursos hídrics dels que disposava la ciutat.

Qualitativament es va passar d'obtenir l'aigua de pous i mines a tenir aigua superficial del Ter. Afortunadament, l'aigua del riu Ter té unes característiques fisicoquímiques notables, cosa que permet obtenir una barreja d'aigües per abastir la ciutat de molt bona qualitat.

A hores d'ara, quina és la dotació d'aigua pel consum domèstic per habitant i dia? S'ha notat alguna disminució del consum després de la sequera del 2008?

Actualment la dotació és de 156 litres/habitant/dia quan en l'any 2007 era de 183.

Si parlem del consum domèstic concretament, actualment és de 100 litres per persona i dia quan en 2007 era de 109 litres per persona i dia.

Des de la sequera del 2008 s'ha notat una important disminució del consum que va tocar fons l'any 2014 amb una dotació de 148 i un consum domèstic de 95 litres per persona i dia, que s'ha anat incrementant des del 2015, però mantenint-se sempre per sota de la mitjana de Catalunya.

Quins són els sistemes del cicle de l'aigua a Mataró sota el control i responsabilitat d'Aigües de Mataró, S.A.? Es podria dir que Aigües de Mataró està implicada en totes les fases del cicle de l'aigua.

La major part, el 75%, de l'aigua que se subministra a Mataró prové del Ter i la companyia no té competències sobre la seva gestió, tot i això un 25% de la captació prové de pous i mines pròpies, de manera que la companyia sí que està implicada en la captació i tractament d'aquesta, en la distribució general i en el clavegueram.

A més la companyia té responsabilitat també en la depuració i retorn al medi, ja que participa en quasi el 8 % de SIMMAR, que és l'empresa que s'encarrega de la gestió i manteniment de l'estació depuradora d'aigües residuals.

Així, es pot dir que en major o menor mesura, Aigües de Mataró està implicada en totes les fases del cicle de l'aigua en l'àmbit de la ciutat.

Ara mateix, la font principal d'abastament d'aigua a Mataró són els cabals provinents del Ter. Com es planteja el futur de l'abastament en el supòsit que prosperi la iniciativa que pretén, des de les comarques gironines, la disminució del cabal del Ter cap a Barcelona i la seva zona d'influència?

La gestió de l'aigua no pot ser una qüestió local sinó global. És per això que AMSA vol estar implicada en els assumptes relacionats amb la gestió de l'aigua del Ter, i en concret les accions que es realitzen des de la taula del Ter.

L'Agència Catalana de l'Aigua és l'entitat del Govern que gestiona els recursos hídrics de les conques internes de Catalunya i com a tal, és la que impulsa les accions per compensar els cabals no extrets del Ter. En aquest sentit, un consum responsable i eficient de l'aigua, juntament amb l'aportació de nous recursos, provinents també d'altres conques o de les dessaladores i dels pous i mines propis, permetran garantir l'abastament del futur.

Caldrà estar atents i esmerçar recursos per a estudiar i preveure les millors opcions i solucions. En aquest sentit, una de les quatre línies estratègiques de la planificació estratègica pels pròxims anys que la companyia està a punt d'aprovar, serà aquesta.

Un dels temes pendents en relació amb la prestació del servei d'abastament d'aigua és la regulació de la participació ciutadana. Hi ha a Mataró alguna iniciativa significativa en aquest sentit?

La participació de la ciutadania a AMSA, queda garantida pel propi sistema democràtic. La mateixa Junta General de la societat que és qui marca les línies i aprova recursos i pressupostos està composta pel Ple de l'Ajuntament i aquest anomena els membres del Consell d'Administració, òrgan de govern que controla la seva gestió, que hi estan representats tots els grups municipals.

Com a empresa municipal, Aigües de Mataró, està a disposició de la ciutadania i forma part també dels processos participatius que impulsa l'Ajuntament.

Tanmateix els ciutadans tenen canals de comunicació directes amb la companyia per poder fer les seves consultes i suggeriments com són: el telèfon, el web, l'atenció presencial, bústies de suggeriments a la recepció de la companyia, enquestes de satisfacció, Twitter, etc. Creiem molt important que hi hagi un feedback entre la companyia i els abonats, per fer-la més propera a la ciutadania, i amb la informació compartida, poder fer-la servir per gestionar un servei essencial, com és l'abastament d'aigua, de manera eficaç i eficient.

Aigües de Mataró, S.A. ha estat un exemple de participació en les tres edicions del Congrés de l'Aigua a Catalunya, tant des del punt de vista del patrocini com de les aportacions documentals i tècniques. Ara està en fase avançada l'organització del IV Congrés, sota el títol "Reptes a la gestió dels recursos hídrics davant l'emergència climàtica". Com valora aquesta iniciativa?

Encertada. Les declaracions d'emergència climàtica de la majoria d'experts dels diferents països són un punt de partida i la gestió dels recursos hídrics és un tema cabdal i del que depenen molts altres aspectes de la vida. La iniciativa de tractar aquest tema en el Congrés de l'Aigua a Catalunya, és una oportunitat per situar aquesta problemàtica i crear sinèrgies per avançar cap a una gestió adaptada a aquesta emergència.

CORONAVIRUS I AIGÜES RESIDUALS

Xavier Latorre. President Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.

Quan es va detectar el coronavirus? La resposta a aquesta pregunta supera les pretensions d'aquest article, resposta (o no resposta) que va ocupar bona part de les picabaralles de la nostra classe política, dels mitjans informatius i de tots aquells que manifesten saber-ho tot de tot i no els importa pontificar des de la ignorància profunda.

Mentre, científics holandesos de l'Institut d'Investigació de l'Aigua KWR, van dur a terme una sèrie de treballs a partir del passat 6 de febrer, que van concloure que el SARS-CoV-2 està present en les aigües residuals.

La Comissió Europea ha creat un grup de treball que implica en la 1ª fase a 17 països, entre ells Espanya (posteriorment se'n afegiran 9 més), per tal de conèixer millor les limitacions i dificultats inherents al criteri, segons el qual l'aigua residual pot funcionar com a un indicador fiable de la presència del SARS-CoV-2, tot i que, en si mateixa, no és una font d'infecció. El treball implica a un total de 90 estacions depuradores d'aigües residuals.

A casa nostra, hi ha un altre estudi en el que treballen l'Agència Catalana de l'Aigua i l'ICRA, de seguiment de la presència del virus en mostres d'aigua residual recollides a l'entrada de les Edar's de Catalunya.

L'Ajuntament de Barcelona ha instal·lat dues estacions d'anàlisi de la qualitat de les aigües a les platges del Somorrostro i del Bogatell, per tal d'examinar la presència del virus en les aigües residuals, amb l'objectiu de poder anticipar la resposta davant possibles contagis. També està prevista la recollida propera de mostres en una nova estació al Poblenou i, posteriorment, s'instal·laran dues estacions més a Sarrià i al Carmel.

Investigadors de la Universitat de Barcelona i d'Aigües de Barcelona han trobat el genoma del SARS-CoV-2 en mostres d'aigües residuals congelades obtingudes el 12 de març de 2019. Des del 13 d'abril, s'han analitzat setmanalment mostres obtingudes de les dues grans Edars de Barcelona i, segons explica el Dr. Albert Bosch, coordinador de l'estudi, els nivells del genoma del SARS-CoV-2 van coincidir clarament amb l'evolució dels casos del Covid 19 a la població.

Una anàlisi de mostres congelades dels mesos anteriors a l'inici del mostreig sistemàtic, van constatar que el 15 de gener ja es detectava la presència del virus, 41 dies abans de la declaració del primer cas a casa nostra, que es va notificar el 25 de febrer de 2020.

D'altra banda, Global Omnium ha signat un protocol amb el Ministeri de Ciència i Tecnologia i la Generalitat Valenciana, que contribuirà a diagnosticar prèviament l'evolució de la malaltia a través de les aigües residuals de les xarxes de clavegueram i entrada a les Edar's.

El programa del IV Congrés de l'Aigua a Catalunya recull sengles intervencions d'aquestes dues experiències de referència.

CIUTATS ESPONJA. EL PAPER DE L'URBANISME EN EL FUTUR DE L'AIGUA

Lorenzo Correa. Ingeniero civil & Coach. Contacto@futurodelagua.com. Blogmaster en futurodelagua.com

A finals del mes de setembre està previst celebrar a Barcelona una nova edició de Congrés REBUILD. El seu lema, "Construint la nova era". Aquest any, també hi serem, parlant de futur de l'aigua. Comparteixo aquí les meves reflexions.

Com es pot comprovar a la seva pàgina web, "REBUILD Showroom & Congress" és l'esdeveniment boutique d'innovació per al sector de l'edificació que reuneix els líders de el sector i més de 200 marques exposidores en un showroom exclusiu d'innovació, que inclou el Congrés Nacional d'Arquitectura Avançada i Construcció. Una plataforma única de negocis a la confluència dels nous materials, la construcció offsite, la sostenibilitat, el disseny, la tecnologia i l'eficiència energètica "

Aquest últim paràgraf, sempre ens atrau, pel que de deconstructiu i futurible té l'ús de nous materials, la sostenibilitat, el disseny la tecnologia i l'eficiència energètica. Per això procurem deixar-nos veure i donar la nostra opinió perquè el futur de l'aigua es vagi obrint un buit en l'imaginari col·lectiu de l'arquitectura moderna. I és que els professionals d'aquesta disciplina tenen molt a crear, aportar i aplicar en el seu diari menester en tot el relacionat amb la incidència de l'aigua a les ciutats del present i del futur.

Dissenyar un edifici o una casa individual o adossada, no és només seduir amb una "llar" més o menys atractiva i funcional. O amb un espai d'oci o treball suggestiu i amable. Ni amb un pla urbanístic de campanetes. És molt més. Per exemple, aprofitar aquest disseny per captar l'aigua que cau de el cel. I aconseguir que ho faci sobre superfícies permeables i sobre jardins urbans.

Però també intervenir en la conca que capta i vehicula les aigües de pluja cap a la ciutat. Per evitar que arribin a la trama urbana amb rapidesa i procurar que la pròpia conca absorbeixi la major quantitat d'aigua possible, reduint cabals d'avinguda. Laminant.

En resum, que la pluja caigui TAMBÉ sobre infraestructures verdes. A més, proposem que el professional de l'arquitectura intervingui en la concepció i el disseny de les plantes potabilitzadores, dessalinitzadores i depuradores d'aigües residuals, per fer-les més humanes, funcionals, sostenibles i atractives. I en el disseny de xarxes separatives individuals. Perquè en cada nova llar es separin les aigües grises de les blanques i de les negres. I es capti la pluja en terrasses verdes. O portant l'aigua que cau sobre la teulada a dipòsits domèstics que la emmagatzemin.

Aquest és el futur de l'aigua al seu camp. I d'això ens agrada parlar en REBUILD. Perquè ens recorda que cal seguir insistint en aquestes idees perquè es donin a conèixer en tots els àmbits possibles. A més, d'això depèn que el futur de l'aigua sigui més venturós per als 600 milions de persones que no tenen accés a l'aigua potable. O per als 35 milions que cada any pateixen un episodi de sequera. Però, sobretot, per als 1.300 milions d'éssers humans que d'aquí a només 30 anys viuran en zones inundables.

Les infraestructures grises porten segles intentant resoldre els problemes que l'aigua ocasiona a les persones. Preses, canals de drenatge d'aigües pluvials, plantes de tractament d'aigua residual i potable. Grisos i necessàries, és clar. Però les verdes són el seu complement. Un complement de futur. I els urbanistes han de saber-ho i utilitzar-lo en el seu treball quotidià

Cal veure la ciutat com el punt de destinació i sortida de les aigües de la pluja de la conca en la qual se situa. I abans de dissenyar el seu urbanisme i les seves edificacions, reverdir la conca. De dalt a baix, amb boscos saludables, aigüamolls i esculls de coral. Això també és REBUILD.

I a la urbs, millorar de manera eficient el rendiment de la construcció tradicional. Amb sostres verds que capturin l'aigua de pluja, reduint les inundacions i l'estrès en els sistemes de clavegueram. També amb manglars que ajudin en la seva titànica tasca de contenció de l'onatge desbocat als dics.

El futur de l'aigua també necessita de projectes verd-gris. I per això, a més de conèixer més la part verda, cal desconstruir el discurs tradicional. No destruir-lo, sinó deconstruir-lo. Fer un REBUILD també d'ell.

Cal doncs plantejar-se les coses d'una altra manera. Deixar de pensar que les infraestructures només es componen de formigó armat o pretesat, maó o acer. Per obrir el camí al que la natura ofereix a la conca. Des boscos a planes d'inundació. I comptant amb la capacitat d'infiltració de terra i de laminació de les zones humides. Perquè ells poden contribuir al fet que el proveïment d'aigua "beneïda" sigui més eficient. I a més, a protegir vides i hisendes contra les sequeres i inundacions. Sense oblidar la millora inherent de la productivitat agrícola.

Així, l'ús conjunt d'infraestructures verdes i grises, constitueix la perfecta simbiosi per millorar la gestió urbana de l'aigua i donar una resposta més barata i eficaç a les afeccions derivades de la ingovernable variabilitat de el clima.

Hi ha exemples de països que han adoptat aquesta via. És el cas del Perú, que ja disposa d'una llei específica. S'hi obliga les empreses reguladores de la gestió de l'aigua a reinvertir una part dels seus ingressos en projectes de reforestació i agricultura sostenible a la conca que aporta les aigües regulades i distribuïdes. O el de Califòrnia, que també considera "infraestructura" a les conques. Sense oblidar el Programa Nacional de Ciutats Esponja de la Xina.

Potser un dels majors inconvenients per aconseguir que aquesta simbiosi sigui operativa, és el d'aconseguir o preservar terrenys de suficient superfície a la conca. Perquè en la majoria dels casos, es troben ja molt urbanitzades. O els terrenys més adequats, ja tenen una altra funció, més lucrativa, prevista.

En qualsevol cas, no s'ha d'oblidar que restaurar boscos degradats, en moltes ocasions surt a compte econòmicament. I és millor que modernitzar o ampliar instal·lacions de depuració existents, ja que la captura natural de sediments que fa al bosc, impedeix que aquests hagin de ser eliminats a la depuradora. En el fons, es tracta d'impulsar l'economia local amb eines naturals, de km 0.

Tornem la mirada cap al gris. No hi ha res més gris que el ciment. La seva indústria aporta el 8% de les emissions globals de carboni. En canvi, la infraestructura verda és un embornal d'aquest element químic. Que pot arribar a eliminar tant CO2 com el que produeixen 1.500 milions de cotxes. Per això, un centenar de països del món ja han optat per iniciar aquest camí.

A això els anima també la possibilitat d'adaptació del verd les inundacions, perquè sempre serà més fàcil gestionar la crescuda en una bassa de laminació natural que en una mota o mur de canalització. Aquests es poden trencar. La primera, és molt més difícil.

Només queda respondre a l'eterna pregunta de: I això, qui ho paga?

Els números parlen amb tota claredat: en el proper decenni, caldrà invertir en tot el planeta prop de 220 mil milions de dòlars en solucions grises de proveïment i sanejament. A més, uns 300 mil milions en defensa contra inundacions i 100 mil milions en xarxes de reg. Amb infraestructures verdes, es rebaixaria bastant el total.

A més, sempre produirà beneficis ambientals i socials allà on s'ubiqui. Amb aquesta premissa, si generen la confiança suficient, els inversors se sentiran atrets. També hi ha exemples d'això. El que més a mà tenim, està també a Califòrnia. Allà, el Bo de Resiliència Forestal va recaptar 4,6 milions d'aportacions privades, destinats a una restauració forestal. I l'ham per a l'inversor no va ser altre que el d'ajudar a construir una zona residencial amb l'al·licient d'un menor risc d'incendi, una major garantia d'abastament i un sanejament més eficient en les seves respectives xarxes.

Josep Pla, fa més de vuitanta anys plantejava un interessant dilema. Dubtava si la naturalesa pausada i reflexiva d'una comunitat humana és conseqüència de l'ordre polític i social en què viu una comunitat, o si la seva mentalitat és producte del paisatge que han construït.

Portant el dilema al nostre terreny, el parc és, en conques humides i frondoses, el producte de l'eliminació d'una massa concreta d'arbres i de la conservació d'alguns d'ells. Els que més estètica li atorgaven. No obstant això, en països menys visitats per la pluja, el parc és una plantació d'espècies de jardí. En ambdós casos, el paisatgisme és qui domina l'escenari. Al nostre d'avui, també. És el REBUILD de la conca. Mitjançant infraestructures de nova generació

Desemboscant o actuant amb perspectives, simetries i geometria. Humanitzant la natura. I intentant minimitzar el risc del seu comportament impredecible (a què alguns anomenen canvi climàtic). Perquè, com bé deia Pla, «l'únic anàrquic de la natura és la meteorologia».

No obstant això, les infraestructures verdes hauran d'associar-se amb les realitats del nostre segle i usar les millors tècniques disponibles. Com els jardiniers de Versalles fa segles.

I l'arquitectura a la qual apel·lem, en aquest sentit, haurà de considerar sistemàticament el paper dels sistemes naturals i, quan es pugui integrar verd i gris. Així es reduiran costos, i es rebrà l'alè de les comunitats locals des del principi.

Creiem que sí. No hi ha més que recordar les paraules que Michael Weinstock Director d'Investigació de l'Architectural Association de Londres, va pronunciar en la seva ponència de l'edició celebrada l'any passat: "El futur de l'arquitectura resideix en la investigació contínua dels efectes de la naturalesa".

En aquesta direcció s'orienta també la ruta del futur de l'aigua. Esperem viatjar tots en el mateix vaixell.

CRISI CLIMÀTICA

Xavier Latorre. President Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.

La Vanguardia acaba de publicar un molt interessant article, signat per la Lorena Farràs, on es manifesta que la sequera és el pitjor enemic de la humanitat i que els canvis en el clima han estat els causants de les caigudes de les grans civilitzacions, des de l'antic Egipte fins l'illa de Pasqua.

Un equip d'investigadors, liderat per institucions catalanes, del qual en forma part el Sergi Pla-Rabés, investigador del Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals (CREAF), ha arribat a la conclusió de que el declivi de la civilització de l'illa de Pasqua fou conseqüència d'un llarg període de sequera, que va generar la impossibilitat de produir aliments per a una població que havia crescut molt ràpidament.

També l'Olga Margalef (CREAF), coautora de l'estudi, indica que les caigudes de població són posteriors a períodes llargs de clima sec i que el de l'illa de Pasqua no es tracta d'un cas aïllat.

L'imperi maia, a Mèxic, començà el seu declivi durant els segles IX i X, coincidint amb la disminució de precipitacions anuals d'entre el 41 i el 54% respecte a l'actualitat i que van arribar fins el 70% en moments de màxima sequera. Paral·lelament, es produeix la caiguda de la dinastia Tang, a la Xina, per motius idèntics.

Però tot això no és una cosa del passat i un dels detonants de la guerra de Síria fou la tremenda sequera que començà al 1988, la pitjor dels últims 500 anys.

Articles com el de referència contribueixen a desmuntar la fal·laç teoria, divulgada per alguns durant bastant de temps, de que el canvi climàtic no passa de ser una fantasia d'uns quants investigadores necessaris de protagonisme.

Ara, quan els nostres científics ens anuncien (i les estadístiques disponibles avalen les seves afirmacions) de que la disminució de les precipitacions ens els propers anys estaran al voltant del 10%, una referencia als estudis històrics com la de l'article esmentat, sembla imprescindible.

NO US OBLIDEM!!

El Jurat dels **Premis de l'Aigua 2020** es va reunir el dia 17 de febrer d'enguany i va adoptar l'acord d'atorgar els Premis següents:

- **COMUNITAT DE REGANTS DEL CANAL D'ARAGÓ I CATALUNYA**, per l'impuls a la construcció de la canonada de La Mola, que permetrà l'eliminació de quatre estacions de bombament.
- **AJUNTAMENT DE SANT CELONI**, per la millora de la gestió de l'espai humit de Les Llobateres, preservant els valors ecològics de l'ecosistema d'aquest espai, garantint alhora la seva funcionalitat hidràulica.
- **Sr. EDUARD MARTÍNEZ HIDALGO**, a títol pòstum, per la seva trajectòria professional.
- **Dr. MIQUEL SALGOT**, per la seva trajectòria professional.
- **AIGÜES DEL PRAT, S.A.**, pel seu procés d'implicació en la utilització d'aigües regenerades al municipi del Prat de Llobregat, per a usos no potables.
- **Sr. JOSEP M. MARTÍ**, a títol pòstum, per la seva trajectòria professional com a fundador d'Stenco i expresident d'Aquaespaña.
- **YOUNG WATER PROFESSIONALS**, per la formació d'una nova generació de líders de l'aigua, oferint recolzament mitjançant accions que permetin atreure a joves professionals menors de 35 anys.

Inicialment, la cerimònia de lliurament d'aquests Premis estava prevista per celebrar-se el dia 24 de març de 2020. Les restriccions imposades per les autoritats sanitàries en relació amb la pandèmia del Covid 19 van impedir la celebració d'aquest acte.

Evidentment, l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua té pendent el lliurament dels esmentats Premis. Si en el termini d'un mes s'aixequessin les vigents restriccions, fixaríem immediatament una nova data per l'acte públic de lliurament.

Cas contrari, en el mateix període de temps determinaríem el moment oportú per fer el lliurament dels guardons de forma personalitzada i no pública.

